

ԾԱՆՈԹԱԿԱՆ
ԱՍՏՈՐԱԾ ԱՆՏԵՍ

Իմաստները կ'երթար իր էջն հեծած, մարգարէ՛.

Շլմորած էին անոր բիբերն անեղ բստերէն.

Կ'երթա՛ր ու կը խոկա՛ր:

Ու ցեղերու այդ հարցուկն
Հերթանս մարդերու ծախսու կուտար նըզովներ,
Անգիսա՛կ՝ թէ ձեռքեր այդ աննըշող մութին մէջ
Կարկառուած՝ կ'ընդունէին իր անէծքները տարտաւ:
Փերովիւն կուգար ան՝ որ այցելէ Բաղակին,
Հաւկին Գոմորացոց՝ որ լինին տակ կը բնանան,
Ասուրի կախարդին ու Մովաբաց քաղաւորին:
Հեռացած խաւարէն, սոսկումներու օրեանէն,
Թանձր ու քաւ կաղնիներու տպաստանէն զարեղի՛
Չոր ամպըս՛պը կը կոծէ իր լայնաւունջ հոտանովն:
Ինք տըխա՛ւ, բողբոլ որ էջն առաջ երթայ ըստ բախտի,
Միտն ուրի՛շ արկածի մը հետամուտ էր իր մէջ:
Իւրովի կը հարցընէր. է՛ն, ունայն չէ՞ ամէն ինչ,
Ու խոր՝ անդունդ մը չէ՞ որ ցընորհներ կը յածին.
Հրաւազան բստերն արդեօք էա՞կ մըն է անձնաւոր,
Մըռնչող կոնակն ալ ձա՞յն մըն է խորհող ու խօսուն:
Ուրսուն տարիներէ իվեր կ'ապրիմ խորի մէջ,
Գիշերուան անձաններուն ֆրսիմը լոկ դիտելով,
Հովին հեծումներուն ականջելով ամպերուն մէջ:
Կենդանի՞ է անդունդը: Ա՛յն, մենք զածած քրքուրներ՝
Ի՞նչ արդեօք կը փընտրենք: Ասուրերէն գիտեմ ես,
Գիտեմ արաբ՝ պարսիկ՝ նըրեայ լեզուն, բայց բա՛ն մը չեմ գիտեր:
Ո՞ր խորունկ Ոչընչութեան պաշտօնեաներն ենք արդեօք . . . —
Ան տըզո՛յն՝ ա՛յսպէս կը խոկար ոստերուն տակ չարաւոք՝
Անտաններու փըշումներէն բոլոր մազերը փսմնած.
Կանգ առաւ յանկարծ էջն, ըսաւ իրեն. *Կը տեսնե՞մ զայն*:

Թարգմ. Ե. Ե. Դ.

V. HUGO